

kæmpes her i Landet, men tillige at angive, ad hvilke Veje Staten kan støtte dennes Bekæmpelse ved Midler, og vi kunne være sikre paa, at en alvorlig Støtte her er af større Betydning for Landets Befolkning end de Lettelser, der her kunne fremkomme for enkelte Individuer i Landet. Vi have endvidere en Rigsdagsbygning, som vi dog vist ere enige om maa fornyes inden ret mange Aar, da det dog ikke kan være Meningen, at vi i Længden skulle blive her. Christiansborg Slot skulde vel heller ikke have Lov til at vedblive at være en Ruin. Kort sagt: vi maa regne paa mangfoldige Krav til Statskassen i den nærmeste Tid. Allerede hvad jeg nu har nævnt, vil mindst lægge Beslag paa en 7—8 Mill. Kr. aarlig. Med dette for Øje forekommer det mig da, at det ikke vil være fornuftigt at gaa til en Reform, som i sin Helhed bringer Nedgang i Statens Indtægter. Der vilde være noget langt rigtigere og fornuftigere i at nøjes med at gaa til det, som dog, naar det kommer til Stykket, er Kernen i denne Reform, nemlig at drage hidtil ubeskattede Objekter ind under Beskatningen. At den flydende Formue ogsaa bliver beskattet, har jeg i og for sig aldrig sat mig imod, heller ikke, at Indtægten bliver beskattet, men jeg vilde ganske vist anse det for forstandigere, naar vi saaledes paalagde en ny Skat paa 8 Mill. Kr., at Følgen blev den, at vi da ogsaa dermed bleve i Stand til at løse de mange foreliggende Opgaver. Men dette er jo desværre ikke Meningen. Meningen er, at vi skulle være mindre i Stand dertil, at vi skulle lade Staten give Afkald paa betydelige Skatter, som den nu har, paa det allernærmeste give Afkald paa alle sine Skatter af faste Ejendomme. Jeg kan her ikke andet end gentage, hvad jeg før har udtalt, og hvad i øvrigt det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) ogsaa i Aar har givet sin Tilslutning, nemlig at man ikke kan sige, at de faste Ejendomme her i Landet i nogen Maade have været urimeligt beskattede. Vore andre Statsskatter ere saa langt de betydeligste, at den Skat, som har været paa faste Ejendomme, ikke paa nogen Maade kan kaldes urimelig, men særlig forekommer det mig ganske vist, at fra det Øjeblik vi kom ind paa, at ogsaa Gammel-skatten skal stryges, kom vi især uden for det fornuftige. Den højtærede Finansminister sagde før, at man i tidligere Tid betragtede denne Skat som en Grundbyrde; men nu som en Skat. Det er jo dog ikke mere end et Par Aar siden, at i

alt Fald den ærede Finansminister efter min Mening med Rette hævdede, at Gammel-skatten maa betragtes som Grundbyrde, og det er i øvrigt ogsaa den almindelige Opfattelse inden for de nationaløkonomiske Kredse. Da jeg deler denne Opfattelse, kan jeg ikke se, at det er fornuftigt, at Staten giver Afkald paa den; det er i Virkeligheden at lade Staten skænke en Gave rent i Flæng, en Gave, som i nogle Tilfælde kan komme paa rette Sted og komme til trængende, men som i mangfoldige Tilfælde vil komme paa Steder, hvor den aldeles ikke tiltrænges. At uddele den Slags Gaver kan aldrig blive en retfærdig Statshandling. Og naar man har motiveret det med, at det er en Vej, ad hvilken man vil støtte Landbruget, er dette jo det rene Humbug. Det er ganske sikkert, at det kan være rart for den nuværende Ejer i Øjeblikket at faa en saadan Gave, men inden et Par Aar eller i alt Fald inden en halv Menneskealder er den glemt, og Landbruget akkurat lige trykket. Nej, have vi Raad til at lade Staten støtte Landbruget med henred 5 Mill. Kr. om Aaret; kunde man ganske sikkert finde en mere retfærdig og mangefold frugtbare Vej. Jeg har saaledes i det hele og store intet Øjeblik kunnet finde disse Love forsvarelige. Og naar de, efter at vi have indført den ny Formue- og Indkomsts-kat, alligevel kun sætte os i Stand til i mindre Grad at løse de foreliggende Opgaver, vil denne Skat, som allerede nu vil ramme ret haardt paa Steder, hvor man tidligere har været skattefri, om nogle Aar atter være at forhøje. Af denne Grund maa jeg, naar vi nu atter ere ved at sende en Skat paa Formue og Indtægt op til Landstinget, dobbelt beklage, at det sker i den samme Form som tidligere. Jeg har saa mange Gange udtalt mig om denne Skat, at jeg kan indskrænke mig til, her at gentage min Hovedindvending mod den, at den i sidste Instans hviler og maa hvile paa et Skøn, og det et Skøn, der afgives af det, der selv skal beskattes, og som

Rettelser.

- Sp. 1735, L. 13; „rangere noget“, læs: „rangere meget“.
 — — , L. 7 f. n.: „meget lidt“, læs: „meget for lidt“.
 — 1737, L. 20: „paa Landet“, læs: „for Landet“.
 — — , L. 24 f. n.: „den ved“, læs: „ved den“.
 — — , L. 19 f. n.: „dette“, læs: „dettes“.